

9

Nad náš stůl s béžovým ubrusem a béžovými ubrousky, naleštěnými příbory a karafou na vodu z křišťálového skla se nakloní mladý číšník s perfektně upraveným plnovousem a škrtnutím zapalovače rozsvítí vysokou svíčku. Na tomhle stole uprostřed restaurace nepochybně trval Marek. Když už má dnes utratit tolik peněz, tak nebude sedět v koutě, jen ať ho všichni vidí. Vzal si na sebe oblek, který nosí jen na svatby anebo na pohřby. Byl drahý, je šitý na míru, líbí se mi s jak velkou precizností, všechno je bezchybné a správné, jen v kalhotách byl vzadu klínek navíc, to kdyby Marek náhodou přibral v pase, což se taky stalo. Košili má bílou. Stejně jsem před odchodem vyžehlila dvě, dvě bílé košile, aby si mohl vybrat, která bílá je lepší bílá a víc se hodí pro dnešní slavnostní příležitost.

„S tím ohněm bych byl opatrný, moje žena je trochu žhářka,“ zasměje se. Nikdy neříká manželka, vždycky moje žena, jsem jeho, jenom jeho. Už dokonce dvakrát. Žaludek se mi stáhne.